

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 39 juni 2012

MARTINUS

VREDE

2/3

The background of the cover features a large, faint circular graphic. Inside this circle, there are silhouettes of several people. In the center, a man and a woman are embracing. To the left, two children are playing. To the right, a family of four is visible. The overall color scheme is warm, with a gradient from orange at the top to yellow and green at the bottom.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3

Vrede

Martinus

17

De Vrede van Versailles – het einde van de Eerste Wereldoorlog

André Stroobant

COLOFON

© 2012 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

VREDE

MARTINUS

2/3

.....

De gevolgen van de activiteiten van de beschavingsafbrekende genieën

Is het een wonder of is het vreemd, dat de gevolgen van zo'n culminerende dwaling en van zo'n machtsmisbruik uiteindelijk absoluut tot zelfmoord van de plegers ervan moesten leiden, tot het schavot voor oorlogsmisdadigers voor grote groepen van hun aanhangers, tot lijken van andere groepen in de vorm van oud vuil, en tot grote 'stortplaatsen' in de vorm van ongewijde, reusachtige massagraven, waarbij een buitengewoon groot deel van de overgebleven gewone mensen als afgestompte stakkers achterbleef zonder nog te weten wat er eigenlijk gebeurd is? Zij zijn overgeleverd aan de genade en barmhartigheid van de overwinnaars. Velen hebben voorlopig slechts puinhopen om in te wonen en krijgen hun dagelijkse maaltijden verdeeld in rantsoenen, die niet afgemeten zijn naar hoeveel ze kunnen eten, maar naar hoeveel er in de wereld nog aan eten over is om uit te delen. Dat zulke mensen – die in veel gevallen van alles beroofd zijn zoals partner, kinderen, huis, baan en andere dingen die het leven waard maakten om te leven – ieder vermogen om in het leven te geloven en daarmee alle werklust en bestaansvreugde verloren hebben, en bijna op het punt staan om zelfmoord te plegen, is toch ook niet onbegrijpelijk? Dat er zich overal in de gebieden van het grote drama oftewel in de zojuist uit de bezetting vrijgekomen landen op dit moment veel edele mensen bevinden, die gevallen zijn voor de voorspiegeling door de grote propagandalawine van de nieuwe snel opkomende macht als

‘idealisme’ zonder daarvoor iets liefdeloos gedaan te hebben, zonder landverraders, aangevers of verklikkers of anderszins aanhangers geweest te zijn van de bloeddruipende en platwalsende kant van dit idealisme, is natuurlijk ook een feit. Omdat deze mensen zich vanwege hun liefdevolle mentaliteit gedistantieerd hebben van bloeddruipende handelingen en daarom slechts een soort passieve leden van het aan hen voorgespiegelde idealisme geweest zijn, kunnen ze natuurlijk niet over een kam geschoren worden met al diegenen die met hart en ziel opgegaan zijn in de manifestaties van moord, marteling, werk als informant en rassenuitroeiing. Het is te hopen dat er een wat hogere vorm van begrip en kennis bij de massa mag komen dan tot nu toe het geval geweest is, want anders zal deze massa, die louter en alleen op basis van loze geruchten oordeelt, in een al te hoge en duidelijke mate zichzelf verraden of zich compromitteren als verwant te zijn met de principes van de ideologie waar zij de bovengenoemde wezens voor veroordelen en aanklagen daartoe te behoren.

*Buchenwald
16 april 1945,
bevrijding van
het concentra-
tiekamp*

De onvolmaakte mens kan met zijn ontwikkelde intelligentievermogen oorlogswapens vervaardigen die tot de culminatie van de duisternis leiden

Het grote probleem van de aardemensheid van nu is echter nog steeds wat de werkelijke oorzaak geweest is dat het grote werelddrama door een paar individuen teweeggebracht kon worden. Wat er werkelijk toe heeft kunnen leiden dat deze individuen zo'n buitengewone macht hebben kunnen krijgen dat ze de normale beschaving en het normale zieleleven van de gehele aardemensheid in gevaar konden brengen, is voor het grote publiek of de grote massa nog steeds een onopgelost mysterie. Dat dieren strijd met elkaar leveren en vreemde soorten als doodsvijanden beschouwen is heel natuurlijk. Zij bezitten de stralende begaafdheid of het schitterende denkvermogen van de intellectualiteit niet. Zij kunnen daarom niet zoals de cultuurmensen de loop van de zon en de sterren volgen of de elementen voor zich laten werken. Zij hebben geen inzicht in de aspecten van de ontwikkeling of evolutie. Ze hebben slechts hun natuurlijke verdedigingswapens zoals hun klauwen en tanden, hun listigheid of slimheid of hun camouflagedvermogen. Voor deze wezens is er geen andere weg om hun leven in stand te houden dan het gebruik van deze aangeboren organische eigenschappen. Maar mensen die zich bedienen van diezelfde dierlijke verschijnselen en methoden – alhoewel in een enigszins veranderde vorm, waarbij de tanden en klauwen als strijdmiddel al lang overtroffen en vervangen zijn door moderne mechanische en chemische oorlogswapens – zijn, hoewel ze wonderbaarlijke intellectuele krachten bezitten, beslist geen werkelijke beschaafde mensen. Het zijn in buitengewoon grote mate nog primitieve natuurmensen. Het zijn vertegenwoordigers van de eigenlijke culminatie van het dierenrijk.

In het bewustzijn van de volksmassa's ligt een zekere wraaklust en heersersmentaliteit

We zien daarom nu de gevolgen van de activiteiten van de afbrekende genieën en van de instemming van de volksmassa's. Maar hoe komt het dat deze genieën bij het afbreken van beschaving en humaniteit zo'n buitengewone macht kunnen krijgen dat ze hele volksmassa's, hele wereldrijken, op een dwaalspoor kunnen brengen?

Ja, in eerste instantie komt dat natuurlijk omdat op de bodem van het bewustzijn van deze volksmassa's, onder de christelijke of boeddhistische oppervlakte, nog neigingen in de richting van wraaklust en straf liggen, die onder bepaalde speciale omstandigheden weer aangewakkerd kunnen worden en een totale vernietigingskracht kunnen worden. Maar hoe zijn die bepaalde omstandigheden ontstaan? Waardoor is die enorme massamobilisatie van moordenergie veroorzaakt? Hierop zal men waarschijnlijk antwoorden: "De veroveringszucht, het verlangen om een heersersvolk te zijn, dat wil zeggen een volk dat op geen enkele denkbare manier door enig ander volk onderdrukt of gehinderd zal kunnen worden maar juist deze volken kan bevelen en gebieden." De vraag is: "Is er dan zo'n neiging tot onderdrukken of hinderen geweest door die andere volken en staten, die men tot iedere prijs tot aan de dood toe wenste te overwinnen?" Tja, helemaal ontkennen dat zo'n neiging in meer of mindere mate aanwezig geweest is, zal geen weergave van de absolute waarheid zijn. Maar dat hoeft niet te betekenen dat de desbetreffende staten zich dat volledig bewust geweest zijn. Natuurlijk zal deze neiging als 'rechtvaardigheid' gecamoufleerd zijn. Dit begrip is dan de dekmantel geweest voor iets wat de fakkel van de haat en veroveringszucht met zo'n kracht heeft kunnen aanwakkeren dat de wereld zich gewoonweg krampachtig tot uiterste heeft moeten inspan-

nen om niet in de vernietigende, verminkende, martelende en dodelijke lawine van de haat ten onder te gaan.

Als het leven door het toeval gestuurd zou worden

Denkt u dat zo'n geweldige lawine van moord en marteling volstrekt toevallig en onverdiend naar een planeet of wereld komt? Als mensen dat geloven, zijn de idealen om een heersersvolk te worden natuurlijk heel fantastisch. Als het leven geen werkelijke wetten heeft maar louter toeval is, ja, dan is het natuurlijk het meest logische dat de mens het toeval waardoor hij zelf omringd wordt, uitbuit. Als hij geheel bij toeval op straat een portefeuille met een groot bedrag, een miljoen, vindt, zal het natuurlijk onzinnig zijn die niet te behouden. Als het toeval hem in staat stelt andere mensen te doden van wier goederen en bezittingen hij dan

Aankomst in München van Benito Mussolini (links) op 29 sept. 1938 bij Adolf Hitler

de erfgenaam zal zijn, zou het toch volstrekt onzinnig zijn die mensen niet uit de weg te ruimen. Als het leven toeval is, is het toch onzinnig je verstand niet te gebruiken om dit toeval uit te buiten en aan te grijpen. Waar heb je anders intelligentie voor? Dat vermogen zou immers geheel zinloos zijn, als je het zou gebruiken om het toeval dat juist in je voordeel is tegen te werken, om het even hoeveel vrienden of vijanden er dan gedood moeten worden en ongeacht hoeveel tranen en hoeveel leed daarmee bij andere mensen teweeggebracht zullen worden. Zal een maatschappelijke ordening door zo'n mentale instelling geen permanent oorlogstoneel voortbrengen? En de heersende maatschappelijke moraal zou dan worden: "Hoe bloediger de oorlog, des te hoger de beschaving".

Tegenwoordig strekt het niet tot eer om een aanvalsoorlog te voeren

Was de wildemanscultuur van onze noordse voorvaderen niet op de bovengenoemde ideologie gebaseerd? Is al niet allang gebleken dat deze Vikingmoraal, deze natuurmensenmentaliteit of dierlijke levensvorm voor de verst voortgeschreden of hoogst ontwikkelde aardemensen niet bevredigend meer is? Hoe had het christendom met zijn anti-oorlogsinstelling en wetten voor naastenliefde of geboden voor humaniteit anders de geautoriseerde staatsgodsdienst kunnen worden? Zorgt deze religieuze ideologie er niet juist voor dat alle oorlogvoerende machten op geen enkele manier willen toegeven dat zij de aanvallende partij zijn? Ze beroepen zich er allemaal zonder uitzondering op dat ze vechten in dienst van de verdediging. Ze voelen allemaal dat een aanvalsoorlog de uitvoerders ervan geen eer, ordedecoraties en heldenstatus meer oplevert, tenzij die als verdedigingsoorlog gedoceerd kan worden. Zo ver in de

ontwikkeling van de beschaving is de aardemensheid toch gekomen dat zij op geen enkele manier een aanvalsoorlog als rechtvaardig accepteert. Alleen in geval van noodweer of verdediging zal een oorlog nog als ideaal geaccepteerd kunnen worden. Iedereen die heden ten dage oorlog voert zal deze daarom tot iedere prijs documenteren als verdedigingsoorlog. Het grote probleem in de beoordeling van een oorlog is tegenwoordig het vinden van de aanvaller. Alle partijen in een oorlog zullen daarom met de grootste mogelijke kracht zichzelf documenteren als verdediger van hun eigen levensruimte, hun cultuur en het voortbestaan van hun volk. Dat zo'n documentatie niet voor alle partijen helemaal waar kan zijn, is natuurlijk duidelijk. Die moet voor sommige partijen onwaar zijn. Er moet minstens één partij zijn die de aanvaller is, want anders zou er immers niets te verdedigen zijn. Zonder aanvaller en verdediger is een oorlog namelijk volstrekt onmogelijk.

Het toekomstige welzijn van de mensheid hangt af van de mentale en fysieke instelling van de overwinnaar

Omdat de mensheid niettemin zojuist de grootste oorlog op aarde beleefd heeft, een mentale aardbeving die op bepaalde delen van de aarde nog nabeeft, vlamt en bliksemt, blijkt daaruit dat er zowel aanvallers als verdedigers in deze oorlog voorkomen. Maar wie van de strijdende partijen de werkelijke aanvaller of de werkelijke verdediger is, is voor de grote massa misschien niet helemaal duidelijk geworden. Wie de overwinnaar in deze oorlog is, daarover bestaat daarentegen geen twijfel meer of dat is voor niemand een probleem meer. Maar dat is juist de belangrijkste vraag in onze analyse. Het toekomstige welzijn van de gehele mensheid zal namelijk uitsluitend afhangen van deze overwin-

naar. Zijn mentale en fysieke instelling zal er de allesbepalende factor voor zijn of er nog weer een mogelijkheid zal komen voor een grote oorlog tussen naties en staten. Deze overwinnaar heeft zo'n wereldomvattende macht en autoriteit dat het volledig in zijn macht ligt om over oorlog en vrede in de gehele wereld te beslissen. Denk je eens in wat een enorme verantwoordelijkheid er gelegd is op de schouders van de leidende personen van die grote staten of machten, die nu de wereldomvattende overwinnaar zijn? Als de mentale structuur van deze overwinnaar zo is dat hij totaal geen aanvalsbewustzijn bezit, zal de mensheid een stralend lichte en gelukkige toekomst tegemoet gaan. Als deze overwinnaar geen aanvalsbewustzijn bezit, heeft hij beslist maar belangstelling voor één ding, namelijk het stichten van een absolute vrede voor alle staten en volken op aarde.

Elke overwinnaar zal vroeg of laat vernietigd worden door zijn eigen eventuele onrechtvaardigheid tegenover anderen of door het tot slaaf maken van anderen

Vrij van aanvalsbewustzijn zijn is hetzelfde als totaal onzelfzuchtig zijn. In de mate waarin een overwinnaar daarentegen nog egoïstische belangen koestert en deze met macht bevredigt, is hij onrechtvaardig. Het dienen van egoïstische belangen zal nooit kunnen plaatsvinden zonder dat dat ten koste gaat van het bestaansrecht en de bestaansvreugde van anderen. Anderen van een groter of kleiner deel van hun bestaansrecht beroven kan niets anders dan onrechtvaardigheid betekenen. Maar onrechtvaardig zijn is precies hetzelfde als aanvallen. Daarmee wordt immers een aanval gedaan op andermans vrijheid, levensvreugde en recht om te leven. Een aanval zal echter weer tot verdediging tegen de aanvaller leiden en daarmee de oorlog tot een

bloedig feit maken. Als de overwinnaar daarom qua instelling onrechtvaardig is tegen zijn overwonnen vijand, die nu zijn gevangene is, dan zal dat betekenen dat hij een aanval op deze vijand doet. En een aanval zal onvermijdelijk een verdedigingsbewustzijn oproepen. Eens zal de aangevallene zo sterk zijn dat de onderdrukker verslagen wordt. Het is dwaas om te denken of erop te vertrouwen dat een aanvallende partij eindeloos kan doorgaan met aanvallen, wat wil zeggen onrechtvaardig tegenover iemand zijn. De voorzienigheid, de natuur of de wet van karma zal de onrechtvaardig behandelde onvermijdelijk te hulp schieten en hem van het juk bevrijden en de onderdrukker vermorzelen. Er bestaat geen overwinnaar die niet vroeg of laat vernietigd wordt door zijn eigen eventuele onrechtvaardigheid of door de slavernij waarin hij andere wezens gebonden houdt, ongeacht hoe sterk en superieur hij vandaag de dag ook mag zijn en ongeacht hoe zwak en hulpeloos zijn slachtoffer of gevangene vandaag de dag lijkt te zijn. Hier geldt meer dan in welke andere situatie het oude gezegde: “Wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valt” (1 Cor. 10:12).

De verwerkelijking van de wereldvrede zal dus nu volledig afhangen van de vraag hoe onzelfzuchtig de overwinnaar (de geallieerde landen) tegenover de gecapituleerde en ontwapende vijand is. In de mate waarin de overwinnaar egoïstisch is en met zijn macht de eigen egoïstische verlangens ten koste van de verslagen vijand bevredigt, gedraagt hij zich onrechtvaardig tegenover deze vijand. En dit is hetzelfde als een aanval, die, zoals vermeld, verdediging en daarmee oorlog zal oproepen. Met egoïstische belangen zal de overwinnaar onvermijdelijk beginnen met het opbouwen of creëren van een nieuwe oorlog. Dat deze egoïstische belangen opgevat en gedoceerd worden als rechtvaardigheid, verandert niets aan dit opbouwen van een oorlog.

Integendeel, het is slechts een nieuwe aanvulling op de onrechtvaardigheid, oorlogspropaganda of camouflage,

waarmee de overwinnaar de bevrediging van zijn egoïstische belangen in stand houdt ten koste van de verslagen of overwonnen vijand, ook al is hij te goeder trouw.

Er is een hoog intellectueel niveau voor nodig om de wraaklust te beheersen tegenover de primitieve lagen in de mensheid die tijdens de oorlog hun macht misbruikten

Het is waar dat het moeilijk kan zijn onderscheid te maken tussen wat rechtvaardig en wat onrechtvaardig is in de behandeling van de overwonnenen door de overwinnaar. Het is een feit dat de overwonnen gevangenen – wat hier betekent de gezworen aanbidders en uitoefenaars van de dictatuur of overheersing – voordat ze overwonnen werden, moordpartijen van reusachtige omvang op andere mensen

Amerikaanse soldaten op een landingsboot kort voor de landing in Normandië, juni 1944

uitgevoerd hebben en bovendien andere volken en staten tot slavenarbeid voor hen gedwongen hebben. Ze hebben letterlijk een meedogenloze marteling en uitroeiing uitgevoerd, niet alleen van medebezetsers met een andere politieke en morele opvatting maar ook van volstrekt apolitieke en neutrale bezetsers, enkel en alleen om die ene reden dat gedacht werd dat ze tot een ander ras behoorden, dat ze joden waren. Het is waar dat een afschuwwekkend sadisme, een chronische morele ziekte, in zekere mate die lagen van de mensheid beheerst heeft die nu als de krijgsgevangenen van de geallieerden geknecht en gekneveld zijn. Het is ook waar dat er een heel hoog intellectueel niveau voor nodig is om de drang tot vergelding van of wraaklust tegen de zogenoemde misdaden tegen de mensheid door deze lagen te beheersen. Het vrijwaart de overwinnaar of deze geallieerde landen echter geenszins van de overeenkomstige gevolgen in de zin van oorlog en strijd ten gevolge van de wraak of vergelding, die uit de genoemde wraakgevoelens en drang tot vergelding voortgekomen zijn, ongeacht hoe goed ze dan ook bewust of onbewust deze ontplooiing als rechtvaardigheid gecamoufleerd hebben of werkelijk dachten dat die volledig terecht was.

De aarde bood weerstand en kapselde de zieke lagen binnen de mensheid in om die te genezen

De waarheid is onontkoombaar dat de gevangenen van de geallieerden landen en volken zijn die zich nog hebben kunnen laten meeslepen door een vroegere dictatorische moord- en doodsideologie, die zich uitte in een zekere mate van sadisme. Ze werden daarom voor het overige deel van de aardemensheid of van het gehele maatschappelijke lichaam in de wereld, dat al de beginnende ontwikkelingsstadia van hoogintellectualiteit vertegenwoordigde,

een even groot ongeluk en een evenzo gevaarlijke ziekte als dat ze een geweldige zegen geweest zouden zijn voor een aardemensheid in de stadia van heel onintellectuele en primitieve natuurmensen. Bij hen draaide de moraal nog helemaal niet om de ontwikkeling van intellectualiteit of humaniteit, maar bestonden de levensomstandigheden nog uitsluitend uit een zich ruw en meedogenloos met de ellebogen opwerken ten koste van het leven en de gezondheid van de naaste, en betekende dit ellebogenwerk daarom de weg naar het Walhalla, de toenmalige hemel of het hoogste vermeende levensgeluk. Omdat dit dierlijke tijdperk voor het grootste gedeelte van het totale organisme van de aardemensheid echter voorbij is, en dit organisme in feite nu alleen mentaal gezond kan worden door het scheppen van humaniteit of van een hoogintellectuele beschaving, is het niet zo vreemd dat het maatschappelijke lichaam van de aardemensheid ineenkromp, weerstand bood tegen de zieke lagen binnen zijn gebied, en deze omsingelde en inkapselde, om zo de gevolgen van de ziekte te beperken en af te zwakken en genezing te bereiken. Eigenlijk heeft zich hier in het totale maatschappelijke lichaam niets anders laten gelden dan dezelfde natuurwet die zich in ons eigen lichaam laat gelden tegenover ontstane ongezondheid en vreemde lichamen. In dat geval probeert het gezonde deel van het lichaam ook weerstand te bieden tegen het abnormale of tegen de invloed van de schadelijke elementen. Hoe zouden onze wonden en ziekten anders genezen? Hoe zou er anders iets zijn wat genezing heet?

Wordt vervolgd.

Dit artikel is als vervolgartikel verschenen in 1945 in de Deense Kosmos nr. 5-8 en 10 met als titel *Freden*. Ter oriëntatie kan vermeld worden dat Martinus tijdens de Tweede Wereldoorlog aan *Livets Bog* schreef, wat blijkt uit de paragrafen 1249, 1341, 1501 en 1507.

*De ondertekening van de vrede in de Spiegelzaal, Versailles,
28 juni 1919 door William Orpen*

Inzet: de Engelse versie van het Verdrag van Versailles

.....

DE VREDE VAN VERSAILLES – HET EINDE VAN DE EERSTE WERELDOORLOG

ANDRÉ STROOBANT

'De Vrede van Versailles', ook 'Vredesverdrag van Versailles' of 'Verdrag van Versailles' genoemd, was een verdrag tussen Duitsland en de Entente (Entente is de benaming voor een aantal bondgenootschappen in de 20e eeuw, met name die tussen de landen die in de Eerste Wereldoorlog tegenover Duitsland, Oostenrijk-Hongarije en het Ottomaanse Rijk, de Centralen, stonden) en het belangrijkste van de vijf in voorsteden van Parijs in 1919/20 gesloten verdragen, waarmee de Eerste Wereldoorlog formeel werd beëindigd.

Het Verdrag van Versailles werd op 28 juni 1919 (precies vijf jaar na de moord op Frans Ferdinand van Oostenrijk, de directe aanleiding voor het uitbreken van de oorlog), na afsluiting van een op 18 januari 1919 te Parijs begonnen geallieerde vredesconferentie, in de spiegelzaal van het kasteel van Versailles door vertegenwoordigers van het Duitse Rijk (Johannes Bell, 1868-1949, en Hermann Müller, 1876-1931, beiden minister in het zojuist aangetreden kabinet-Bauer, het voorgaande kabinet-Scheidemann was over de verdragstekst gevallen) enerzijds en door 26 geallieerde en geassocie-

eerde regeringen (Rusland ontbrak) anderzijds ondertekend en trad op 10 januari 1920 in werking.

De teksten van het Verdrag van Versailles werden tijdens genoemde geallieerde voorbesprekingen als compromis tussen de regeringsleiders van Frankrijk, Engeland en de Verenigde Staten, respectievelijk Clemenceau, Lloyd-George en Wilson (deze laatste had erop aangedrongen dat de geallieerde regeringsleiders persoonlijk aan de onderhandelingen deelnamen) zonder inbreng van Duitse vertegenwoordigers uitgewerkt en op 7 mei 1919 aan de Duitse regering voorgelegd. Duitse schriftelijke tegenvoorstellen die daarop volgden, werden door de geallieerden nagenoeg volledig afgevoerd en op 16 juni 1919 beantwoord met een ultimatum om het verdrag binnen 5 dagen te accepteren. Met het oog op het geallieerde dreigement, Duitsland geheel te bezetten en in de hoop op de mogelijkheid tot een spoedige revisie, veranderde de meerderheid van de Nationale Vergadering van de Weimarrepubliek haar aanvankelijk afwijzende houding en stemde na terugtreden van het kabinet-Scheidemann met een meerderheid van 99 afgevaardigden op 22 juni 1919 in met de ondertekening van het verdrag. Het 'dictaat van Versailles' werd in Duitsland als een zware vernedering beschouwd. De bekende Britse econoom John Maynard Keynes, die als topambtenaar de vredesbesprekingen had bijgewoond, waarschuwde indertijd in een boek (*The Economic Consequences of the Peace*, New York, 1920.) voor de zijns inziens desastreuze gevolgen van dit vredesverdrag.

De artikelen

Deel I:	Volkenbond
Deel II en III:	Duitse gebiedsinperking
Deel IV:	Duitse koloniën
Deel V:	Ontwapening
Deel VI:	Krijgsgevangenen en oorlogsgraven
Deel VII:	Uitlevering en berechting

Deel VIII en IX:	Duitse herstelbetalingen
Deel X tot XII:	Confiscatie
Deel XIII:	Internationale arbeidersorganisatie
Deel XIV:	Russische Rijk
Deel XV:	Algemene bepalingen

Deel V bepaalde dat het Duitse Rijk nagenoeg volledig moest worden ontwapend. Duitsland mocht alleen nog een beroepsleger hebben, met maximaal 100.000 militairen. De generale staf van het leger moest verdwijnen. Bepaalde wapens, zoals zware tanks, werden verboden. De marine mocht geen onderzeeboten hebben en geen schepen groter dan 10.000 ton, waarbij een uitzondering werd gemaakt voor enkele pre-Dreadnought type pantserschepen. Een luchtmacht werd helemaal verboden. Het verdrag maakte zelfs expliciet melding van een door Duitsland uit te voeren uitlevering van vliegtuigen van het type Fokker D-VII, die zich in het laatste oorlogsjaar veruit superieur hadden getoond tegenover modellen van geallieerde kant.

De delen X-XII hadden onder meer betrekking op de confiscatie van Duitse tegoeden in het buitenland (ca. 10 miljard goudmark).

Door het Verdrag van Versailles verloor Duitsland, afgezien van zijn koloniën, 70.579 km² (van 540.787 km²) van zijn grondgebied met 6,5 miljoen inwoners (1910), wat gepaard ging met een enorme economische schade door het verlies van delfstoffen en landbouwproducten.

In de delen VIII en IX kwamen de Duitse herstelbetalingen aan de orde, overigens zonder dat de definitieve hoogte daarvan en de looptijd werden vastgelegd. Fel omstreden, ook buiten Duitsland en zelfs in kringen van de geallieerden, was het beruchte artikel 231 van deel VIII, waarin Duitsland en bondgenoten, en zij alleen, verantwoordelijk werden gesteld voor de schuld aan het uitbreken van de Wereldoorlog, het artikel, waar in feite het gehele verdrag om draaide,

want wie geen schuld draagt kan bezwaarlijk ter verantwoording worden geroepen.

Duitsland erkende gedwongen dat het verantwoordelijk was voor de geleden oorlogsschade en moest die vergoeden. In afwachting van een definitieve schaderegeling moest het al herstelbetalingen doen in natura: alle grote koopvaardij-schepen, een vijfde van de vissersvloot, grote hoeveelheden steenkool, locomotieven, machines, enzovoort, aan de zwaarst getroffen landen, waaronder België.

Ten slotte kreeg Duitsland nog allerlei andere beperkingen, zoals internationale controle op de luchtvaart en de scheepvaart op de grote rivieren.

De herstelbetalingen

In het Verdrag van Versailles was de hoogte van de aan het Duitse Rijk opgelegde herstelbetalingen niet exact vermeld. Door een speciale commissie werd het bedrag tot 21 mei 1921 vastgesteld; tot die datum moest het Rijk 20 miljard goudmark afbetalen, en daarnaast nog allerlei zaken uitleveren als schepen, machines, steenkolen enz. Op een conferentie te Londen in maart 1921 werd een som van 226 miljard goudmark genoemd. De Duitse vertegenwoordiging wees dit enorme bedrag af, waarop als sanctie door de geallieerden Duisburg en Düsseldorf werden bezet. Op 5 mei 1921 stelden de geallieerden het totaal aan herstelbetalingen vast op 132 miljard goudmark, wat onder druk van een Londens ultimatum van dezelfde dag (bezetting van het Ruhrgebied) door de Reichstag (220 tegen 172 stemmen) noodgedwongen werd geaccepteerd. Volgens de Londense eis moest Duitsland 30 jaar lang jaarlijks 2 miljard goudmark betalen alsmede 26% van de waarde van zijn export. Niet verdisconteerd waren de bedragen verbonden aan het verlies van Duits grondgebied en Duitse leveringen van materiële aard op grond van het Verdrag van Versailles. Het Duitse Rijk kon aan deze eisen niet voldoen; het kwam in 1923 tot openlijk verzet tegen de

Fransen bezetting van het Ruhrgebied en er ontstond een enorme inflatie. Dit leidde ook in het buitenland tot de overtuiging, dat de regeling omtrent de herstelbetalingen moest worden herzien. Maar ook de in het zgn. 'Dawes-Plan' (naar de Amerikaanse politicus Charles Gates Dawes, 1865-1951) vastgelegde termijnen konden slechts met behulp van internationale leningen, die tegen hoge renten moesten worden aangegaan, worden afgelost. Dit Dawes-Plan, dat onder meer voorzag in opbrengsten uit privatiseringen van Duitse nutsbedrijven en overheidsinstellingen, maar het eindbedrag van de herstelbetalingen evenmin vastlegde, beoogde slechts een voorlopige oplossing te zijn. Doch toen in 1928/29, toen de overheidsfinanciën voor het eerst weer redelijk op orde waren, 2,5 miljard RM betaald moest worden, bleek al spoedig dat dit plan onhaalbaar was. Het op een conferentie te Den Haag in januari 1930 aangenomen 'Young-plan' (naar de Amerikaanse industrieel Owen D. Young, 1874-1962) moest een definitieve regeling worden, maar ook dit plan bleek ten gevolge van de internationale economische crisis die inmiddels was uitgebroken, reeds halverwege 1931 niet realiseerbaar. Vervolgens werd het Duitse Rijk in het 'Hoover-plan' (naar de Amerikaanse president Herbert Clark Hoover, 1874-1964) een uitstel van betaling gegarandeerd van 1 juli 1931 tot 30 juni 1932. Een commissie van deskundigen publiceerde op 18 augustus 1931 te Bazel het zgn. Layton-rapport, dat de Duitse herstelbetalingen als een der oorzaken van de Duitse economische crisis aanwees. Een volgende conferentie over de herstelbetalingen vond op 9 juli 1932 te Lausanne plaats. Het Verdrag van Lausanne hief het Young-Plan weliswaar niet officieel, maar wel feitelijk op. Duitsland verplichtte zich, bij een in 1930 gestichte overkoepelende internationale bank ("Bank for International Settlements") obligaties ter waarde van 3 miljard RM onder te brengen, die na 3 jaar (1935) binnen 15 jaar (tot 1950) in omloop gebracht mochten worden. Door de machtsovername van de nationaal-socia-

listen, die het Verdrag van Versailles stukje bij beetje buiten werking stelden, werd deze regeling al spoedig tot een farce, terwijl ook de aflossing van leningen, die in verband met de herstelbetalingen waren afgesloten, op een laag pitje kwam te staan. Deze verplichting (tot aflossing van de leningen en betaling van rente) kwam uiteindelijk na de Tweede Wereldoorlog terecht bij de achtereenvolgende regeringen van de Bondsrepubliek. Maar dat is een financieel-technische kwestie die los staat van de herstelbetalingen van het Verdrag van Versailles. Zo stierf het Verdrag van Versailles een stille dood.

Op 3 oktober 2010 werden de laatste schulden door de Duitsers afgelost.

De gevolgen van het verdrag

De vernedering van Duitsland kon niet beletten dat in Frankrijk grote teleurstelling heerste over de vrede van Versailles. De Franse regering had Duitsland zo veel mogelijk willen verzwakken, bijvoorbeeld door het op te delen, maar president Wilson vond dat strijdig met het zelfbeschikkingrecht der volkeren en de Britten wilden Frankrijk niet te sterk maken ten opzichte van Duitsland.

Citaat

De vrede in de wereld is nog slechts een evenwicht van wapens tussen de staten.

(Livets Bog 7, § 2436)

Het Amerikaanse Congres zou uiteindelijk het verdrag van Versailles verwerpen, hoewel Wilson er een zwaar stempel op gezet had. De Verenigde Staten sloten later een afzonderlijk vredesverdrag met Duitsland en traden niet toe tot de Volkenbond.

De economische gevolgen voor Duitsland waren zwaar. Het totale bedrag van de Duitse herstelbetalingen zou in 1920 op de conferentie van Boulogne worden vastgelegd op het fabelachtige bedrag 269 miljard goudmark, te betalen in 42 jaar. De Duitsers konden dit niet betalen en stribbelden op allerlei manieren tegen. Als reactie bezetten Frankrijk en België in 1923 het Ruhrgebied. De herstelbetalingen werden voor het eerst herschikt door het plan Dawes in 1924. In 1930 volgde het plan Young, waardoor Duitsland nog maar 34,5 miljard goudmark moest betalen in 59 jaar. Het uitbreken van de economische crisis dwarsboomde al deze voornemens en op de conferentie van Lausanne in 1932 werd definitief een punt gezet achter de herstelbetalingen. De Bondsrepubliek Duitsland hervatte in 1950 de herstelbetalingen. In 1989, vlak vóór de Val van de Berlijnse Muur waren de aflossingen voldaan.

De afkeer tegen het Diktat in Duitsland was zo groot dat de nationaalsocialisten er hun voordeel uit haalden. Democratische politici in Duitsland die het verdrag hadden goedgekeurd werden als verraders bestempeld. De militaire bepalingen van het verdrag werden door het Duitse leger in de jaren twintig via het Verdrag van Rapallo al gedeeltelijk omzeild. Door het verdrag van Locarno van 1925 was er al voortijdig een einde gekomen aan de geallieerde bezetting in Duitsland. Toen Adolf Hitler in 1933 aan de macht was gekomen, was het verdrag ten dode opgeschreven. Het feit dat de andere grote mogendheden niet waren begonnen te ontwapenen, zoals ze eerder beloofd hadden, was voor Hitler een aanleiding om zich van het "juk van Versailles" te ontdoen.

Voor de opkomende nationaalsocialisten vormde dit verdrag samen met de dolkstootlegende een uitstekende kans om nadien het Duitse ongenoegen te kanaliseren en aan te zetten tot verdere gezamenlijke acties. De Dolkstootlegende is een idee dat tussen de beide wereldoorlogen vooral onder de conservatieven in Duitsland leefde, dat inhield dat de Eerste Wereldoorlog niet op het slagveld verloren was, maar dat de (linkse) burgerlijke regering vanuit het binnenland de 'dolkstoot in de rug' had gegeven die de nederlaag in een militair nog kansrijke oorlog had veroorzaakt. Deze tegenwoordig als legende beschouwde opvatting vond zijn ontstaan in een actie van de Duitse legerleiding om de verantwoordelijkheid voor de Duitse nederlaag in de oorlog af te wentelen.

De militaire beperkingen van het verdrag om zware tanks te bezitten leidde in de Weimarrepubliek tot experimenten met lichte, snellere tanks. Zo groeide bij Erich von Manstein en Guderian de idee om onafhankelijk van elkaar Panzerdivisies te vormen en daarmee de latere Blitzkrieg mogelijk te maken. Dit lag mee aan de basis van het verbluffende militaire succes van het Duitse leger tijdens de Achttiendaagse Veldtocht en de Slag om Frankrijk in mei/juni 1940.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2012 van zaterdag 28 juli tot zaterdag 11 augustus

Week 1 28 juli - 4 augustus — De menselijke ontwikkeling

Week 2 4 augustus - 11 augustus — De opvoeding in liefde

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

